

Arrest

nr. 95 848 van 25 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten, sunniet te zijn en afkomstig te zijn van de wijk Tahrir in Baqubah, provincie Diyala. Uw vader was tijdens het Baathregime de ‘mudir’ (directeur) van ‘Mukafahat Am Baqubah’, een afdeling van ‘al Amn al Am’ (algemene veiligheidsdienst). Uw moeder was tijdens het Baathregime ‘Udu Fara’ voor de vrouwenafdeling van de Baath in Baqubah.

Na de val van het Baathregime is uw vader beginnen werken bij de Haras Watani (nationale garde) op de luchthaven van Adnan Khairullah in de buurt van Khalis. Hij is opgeklommen tot de graag Aqid (kolonel). Eind 2006 werd uw vader aangevallen omwille van zijn vroegere en huidige functie. Uzelf raakte bij deze aanval zwaargewond.

U en uw vader vertrokken in 2007 uit Irak. Via Griekenland zijn jullie naar Zweden gegaan, waar uw vingerafdrukken op 14 augustus 2007 genomen werden. Uw vader besloot terug te gaan naar Irak, maar u bleef in Zweden. Toen uw vader terugkeerde naar Irak, is hij op de luchthaven van Bagdad ontvoerd. Eind 2007 belden de ontvoerders uw tante in Zweden en eisten 70.000 euro. Uw familie heeft geen losgeld betaald en uw vader is vermist gebleven.

Uzelf bent na zeven maanden in Zweden en de Zweedse beslissing om u te repatriëren naar Griekenland, naar Duitsland vertrokken. Daar bent u na drie maanden gerepatriëerd naar Griekenland, waar u op 10 juni 2008 aankwam. Vanuit Griekenland bent u verder gereisd naar Irak, waar u in de loop van 2008 opnieuw aankwam. U ging er werken voor de Haras Watani in de rang van Jundi (soldaat). Begin mei 2009 was er een poging om u te ontvoeren. U werd verscheidene keren gestoken met een mes en uw zus (Z.) is omgekomen. U verbleef in het ziekenhuis van Baqubah van 5 tot 19 mei 2009 door uw verwondingen. Op 8 mei 2009 werd jullie huis verwoest door Al Qaeda. Op 2 januari 2010 hebt u Irak verlaten en op 19 of 20 januari 2010 kwam u in België aan. Op 15 maart 2010 werd u opgepakt door de politie in Antwerpen wegens illegaal verblijf en op 8 april 2010 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart dd. 02/11/2006 (origineel), een kopie van uw nationaliteitsbewijs dd.11/02/2009, twee foto's verwoest huis, exemplaar medisch rapport Baqubah dd.21/05/2009 (origineel), exemplaar certificaat ziekenhuisopname en -ontslag dd.21/05/2009 (origineel), exemplaar politiedossier dd.03/06/2009 (origineel) en 3 cd-roms medische behandeling in België (origineel).

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen in 2009 in Irak en uw actuele vrees bij een eventuele terugkeer verband houden met uw functie bij de Haras Watani. Er dient echter te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk maakt dat u effectief deze functie heeft uitgeoefend. Dit roept meteen twijfels op bij uw concrete vluchtrelaas, dat immers een gevolg zou zijn van uw functie.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw aanstelling bij de Haras Watani vaagheden en inconsistenties bevatten. U verklaarde tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal (CGVS) dat u uw sollicitatieaanvraag bij de Haras Watani heeft ingediend in april 2008 en u in mei 2008 hierop antwoord heeft gekregen (zie gehoorverslag CGVS p.18-20). Dit stemt echter niet overeen met de informatie in uw administratief dossier, waaruit blijkt dat u op 10 juni 2008 nog in Griekenland aanwezig was (zie administratief dossier). Dit is een zeer opmerkelijke vaststelling. Toen u verder gevraagd werd naar de voorwaarden waaraan moet voldaan worden om aangenomen te worden bij de Haras Watani, antwoordde u slechts ontwijkend door te zeggen dat ze genoeg informatie over u hadden (CGVS p.20). Evenmin gaf u een bevredigend antwoord toen u gevraagd werd waarom u zich bij de Haras Watani aansloot nadat uw vader reeds problemen had gekend door onder andere zijn werk aldaar. Uw antwoord op deze vraag was aanvankelijk dat het voor u de enige mogelijkheid was (CGVS p.19). Nadien verklaarde u dat er wel werk was, maar dat u enkel binnen de luchthaven wou werken (CGVS p.19). Vrienden hadden namelijk gezegd dat u niets zou verdienen als u in een supermarkt zou werken (CGVS p.19). Het blijft echter opmerkelijk dat u ervoor zou kiezen de Haras Watani te vervoegen nadat het leven van uw vader reeds in gevaar was, onder andere door zijn werk bij diezelfde Haras Watani.

Voorts dient gewezen te worden op de incoherenties in uw verklaringen over de structuur van de Haras Watani en uw persoonlijke positie daarbinnen. Niet alleen verklaarde u geheel foutief dat een Firqa (divisie) zich onder een Fawj (bataljon) en onder een Liwa (brigade) bevindt in de Irakese militaire structuur (CGVS p.19). U beweerde zelfs dat enkel Liwa 4 aanwezig was in de provincie Diyala (CGVS p.19). Beide beweringen stemmen niet overeen met de informatie aanwezig in het administratief dossier (zie landeninformatie). Dit is zeer opmerkelijk, temeer daar deze hiërarchische opdelingen zeer belangrijk zijn binnen het Irakese militaire apparaat. Het is eveneens merkwaardig dat toen u gevraagd werd de namen van uw Fawj, Liwa en Firqa te geven, u er enkel in slaagde uw Liwa te geven (CGVS p.18-19).

Hoewel u verklaarde gestationeerd te zijn geweest op de luchthaven van Adnan Khairullah, was u niet in staat te antwoorden op de vraag welke eenheden van het Amerikaanse leger daar gestationeerd waren (CGVS p.21). Ook uw verklaring dat uw vader is gepromoveerd van Naqib naar Aqid mag verbazen (CGVS p.15), aangezien hier normaal gezien nog twee graden tussen zitten (zie landeninformatie). Het is ongeloofwaardig dat iemand die bij de Haras Watani op de luchthaven van Adnan Khairullah heeft gewerkt, in dergelijke mate onwetend zou zijn over de structuur en de graden binnen de Haras Watani en over de afdeling van de Amerikaanse militairen die daar samen met hem gestationeerd was. Dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u lid bent geweest van de Haras

Watani, de reden van uw problemen in Irak in 2009, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient opgemerkt te worden dat de problemen in 2006 en 2007 er niet op wijzen dat deze tot een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in uwen hoofde zouden leiden. U verklaarde dat uw vader het doelwit was van een poging tot moord in 2006 en dat u hierbij gewond bent geraakt (CGVS p. 19, 26). U stelde echter expliciet dat u niks te maken had met de belagers en dat uw vader het doelwit was van de aanval (CGVS p.26). Bovendien was u niet eens aanwezig in Irak toen uw vader in 2007 ontvoerd werd (CGVS p.11) en blijkt dat deze ontvoering vooral om financiële redenen heeft plaatsgevonden (CGVS p.26). U brengt dan ook geen elementen aan die erop wijzen dat u tengevolge hiervan bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Uit bovengaannde dient te worden besloten dat u uw asielmotieven niet aannemelijk maakt. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Voor wat betreft de door u neergelegde documenten in verband met uw persoonlijke problemen, met name twee foto's verwoest huis, exemplaar medisch rapport Baqubah dd.21/05/2009 (origineel), exemplaar certificaat ziekenhuisopname en –ontslag dd.21/05/2009 (origineel), exemplaar politiedossier dd.03/06/2009 (origineel), 3 cd-roms medische behandeling in België (origineel), dient te worden gesteld dat zij de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is gebleken.

De overige door u neergelegde documenten, met name uw identiteitskaart dd.02/11/2006 (origineel), een kopie van uw nationaliteitsbewijs dd.11/02/2009, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw nationaliteit en afkomst uit Baqubah, dewelke hier niet ter discussie staan.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincies Diyala in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Diyala te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincies Diyala wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Diyala merklijk verbeterd is. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is nog vrij frequent. Regelmatig worden nog grootschalige zelfmoordaanslagen gepleegd en worden bomauto's ingezet tegen overheidsgebouwen. Deze aanslagen zijn net zoals in de andere Centraal-Iraakse provincies doelgericht en viseren zowel gebouwen waar veiligheidsdiensten zijn gehuisvest, als politiediensten, als het leger, maar ook bijvoorbeeld de gebouwen van de provinciale overheid. Naast overheidsgebouwen worden sporadisch sjiitische doelwitten geviseerd. De groepen die het vaakst slachtoffer worden van geweld in Diyala zijn leden van de Iraakse veiligheidsdiensten, en meer specifiek de leden van politiediensten, van diverse niveaus. In mindere mate worden ook leden van het Iraakse leger, de Sahwa en overheidsfunctionarissen geviseerd. Onder de hogere profielen zijn de slachtoffers vooral leiders van het Iraakse leger, van de Awakening Councils, leiders van lokale en provinciale overheden en in Diyala af en toe hooggeplaatste Koerden. Geweld dat specifiek gericht is tegen gewone burgers of geweld waarbij het doel niet duidelijk is komt slechts af en toe voor in Diyala.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Diyala is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Diyala subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Diyala nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Diyala dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Diyala aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Diyala, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Diyala actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Diyala aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel aan dat een manifeste appreciatiefout werd begaan en beroept zich op de schending van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 57/7bis van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 197 tot 199 en 203 van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van 1979, van artikel 27 van het PR CGVS en van "de regels die de bewijslast bepalen, meerbepaald artikels 1315 Burgerlijk wetboek en 870 Gerechtelijk wetboek".

Hij betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) artikel 27 van het PR CGVS niet correct heeft toegepast en leidt uit de aangehaalde artikelen van het *Handbook on Procedures* af dat onjuiste verklaringen op zich niet volstaan om de vluchtelingenstatus te weigeren. De interviewer heeft de verantwoordelijkheid de verklaringen te interpreteren in het licht van de omstandigheden van het dossier. Het CGVS beging volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout "door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden".

Verzoeker benadrukt, naast zijn profiel, een aantal onbetwiste elementen. Hij is afkomstig uit Diyala, Centraal Irak. Tot recent kregen de inwoners van deze regio automatisch subsidiaire bescherming. Verzoeker gaat niet akkoord met de stelling dat de veiligheidssituatie zou zijn verbeterd.

Hij wijst er voorts op dat niet wordt betwist dat zijn vader en moeder bij de Baath hebben gewerkt en dat zijn vader na de val van het regime bij de Haras Watani werkte en in 2007 werd ontvoerd. Hij is dus familie van een ex-lid van de Baath en van de actuele overheid. Verzoeker stipt in dit kader aan dat in het Cedoca-verslag vaak wordt verwezen naar het gerichte karakter van de aanslagen, waarbij leden van de overheid een duidelijk doelwit vormen.

Tevens benadrukt hij dat hij littekens heeft en deze staat met het medisch attest dat zich in het dossier bevindt en nogmaals bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Verzoeker kon een verklaring geven voor deze letsels en verwijst naar het arrest *R.C. v. Sweden* van het EHRM waarin dit Hof de conclusie van een medisch attest aanvaardde waarin werd gesteld dat de littekens die de persoon in kwestie vertoonde mogelijk voortkwamen uit foltering en oordeelde dat de autoriteiten, indien deze twijfels hadden, een expert moesten aanstellen. Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet houdt hetzelfde mechanisme in.

Ook de problemen van 2006 en 2007 worden door verweerder niet betwijfeld. Hieruit kan dan misschien wel geen actuele vrees worden afgeleid doch deze traumatische elementen maken wel deel uit van het verleden van verzoeker. Indien hij reeds vervolgingsdaden heeft gekend, zal hij moeilijker kunnen overleven in een stresserende situatie.

Verzoeker vervolgt dat hij het relaas inzake de aanval en de moord op zijn zus in detail kon vertellen. Enkel de aanleiding van deze aanval wordt betwist. Verzoeker stelt dat de motieven op basis waarvan wordt geoordeeld dat hij niet werkte bij de Haras Watani niet voldoende zijn.

Verzoeker leidt uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek (BW) en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek (Ger.W.) af dat een afgelegde bewering die niet wordt tegengesproken door verweerder niet in vraag mag worden gesteld. De rechtspraak van de Raad van State gaat eveneens in die richting.

Omtrent de datum van zijn indiensttreding stelt verzoeker spontaan op de vraag te hebben geantwoord dat hij zich deze niet kon herinneren. Hij kan enkel verzekeren dat hij onmiddellijk na zijn terugkeer vanuit Griekenland bij de Haras Watani ging solliciteren. Verzoeker geeft toe dat hij in de war kan zijn

inzake bepaalde data. Deze vergetelheid mag hem niet worden kwalijk genomen gezien de feiten zich vier jaar geleden afspeelden, het slechts gaat om een verschil van enkele maanden en hij lijdt aan psychologische trauma's.

Betreffende de voorwaarden waaraan hij diende te voldoen verwijst verzoeker naar zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS. Nu hij zelf niet alle testen en voorwaarden diende te voldoen weet hij niet waaraan de andere kandidaten werden onderworpen. Hij legde wel gedetailleerde verklaringen af over zijn opleiding. Verzoeker trad in dienst bij de Haras Watani omwille van verschillende, samenhangende redenen. Hij kwam terug uit Griekenland, was zijn vader verloren en had geld nodig.

Inzake de motivering aangaande de structuur van de Haras Watani kan verzoeker enkel benadrukken dat hij mentaal niet in orde is, nerveus was tijdens het gehoor en een hele tijd geleden en slechts een redelijk korte periode werkte voor de Haras Watani. Het motief dat de promotie van zijn vader niet geloofwaardig overkomt is verder niet afdoende om de volledige aanvraag te verwerpen.

Verweerder onthoudt enkel verzoekers onwetendheid over de Amerikaanse eenheden die waren gestationeerd op de luchthaven van Adnan Khairullah doch vergeet dat hij voor de rest wel spontaan over zijn werkplaats kon spreken. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat hij een begin van antwoord kon geven. Daarnaast gaf hij uitleg aan de hand van een tekening. Het geheel van deze informatie wordt door verweerder nergens betwist. Overeenkomstig de hoger aangehaalde redenering op basis van artikel 1315 BW en 870 Ger.W. mag deze informatie niet worden in vraag gesteld. De motivering is zwak en houdt geen rekening met het objectief risico van een persoon met zulk profiel.

Verzoeker stelt dat in het Cedoca-verslag geschreven staat dat meer en meer gerichte aanslagen plaatsvinden waarvan de slachtoffers een bepaalde functie hebben of deel uitmaken van een minderheid. Op basis van zijn onbetwiste verklaringen, die gestaafd worden met bewijsmiddelen, volhardt verzoeker dat hij deel uitmaakt van twee risicogroepen, zoals tevens bepaald in de *"Eligibility Guidelines for assessing the protection needs of Iraqi asylum seekers"* van UNHCR van april 2009. Hij citeert de in dit document opgenomen passages over het risico van personen die deel uitmaken van de overheid of hiermee worden geassocieerd en van personen die deel uitmaakten van of betrokken waren bij het voormalige Baathregime. In elk geval moet verzoeker bescherming kunnen genieten en zijn de weigeringsmotieven van verweerder niet afdoende ten opzichte van de algemeen bekende situatie in Diyala en het gedeeltelijk onbetwiste profiel van verzoeker. Verzoeker citeert uit het Nederlandse *Algemeen ambtsbericht* van december 2011. Minstens moet hem subsidiaire bescherming worden verleend nu de bestreden beslissing er verkeerdelijk van uitgaat dat hij een gewone burger zou zijn. Volgens het Cedoca-verslag is er een objectief risico dat hij in zijn hoedanigheid van familielid van de autoriteiten wordt gevisieerd. Verzoeker verwijst nog naar de 'gliding scale' zoals gehanteerd in de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009). Hoe meer individuele kenmerken, hoe minder ernstig het geweld moet zijn om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker concludeert, verwijzend naar het *Handbook on Procedures* en rechtspraak van de RvV, dat de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, minstens de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, moet worden toegekend.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker medische attesten neer van 16 mei 2012 en van 28 oktober 2012 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van enkele artikelen van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op

motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1315 BW blijkt dat dit artikel bepaalt: *“Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen. Omgekeerd moet hij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht.”* Daar dit artikel enkel betrekking heeft op een verbintenissenrechtelijke context kan het niet nuttig worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de overheid en de asielzoeker.

Artikel 870 Ger.W., dat bepaalt: *“Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert”*, is *in casu* niet van toepassing. De rechtspleging voor het CGVS is immers op eigen regelen gegrond zodat het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht is dat toepasselijk is.

Waar verzoeker uit artikel 1315 BW en artikel 870 Ger.W. afleidt dat iedere door hem afgelegde bewering die door verweerder niet wordt tegengesproken niet in vraag mag worden gesteld, dient bovendien te worden opgemerkt dat hij met deze redenering voorbijgaat aan de bijzondere bewijslast inzake asielaanvragen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat in dit kader immers op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast inzake de gegrondheid van zijn asielaanvraag rust daarbij in beginsel op verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Verzoeker verklaart in het kader van onderhavige asielprocedure A.J.M. te heten, blijkt te zijn geboren op 31 januari 1988 en heeft de Iraakse nationaliteit. Hij staaft deze identiteit aan de hand van identiteitsdocumenten (administratief dossier, stuk 13: documenten). Uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker zich in Europa in het verleden reeds herhaaldelijk heeft bediend van een andere identiteit. Uit het document van het Zweedse Migrationsverket van 22 maart 2010 en uit het Administratief verslag vreemdelingencontrole van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 9), blijkt dat verzoeker (i) in België en ten overstaan van de politie aanvankelijk verklaarde SAHID MHDH Mohammad te heten, geboren op 21 augustus 1988 en van Iraakse nationaliteit; (ii) in Zweden stelde SAHIB MAHDI ABED AL-AMBAGI Mohammad te zijn, geboren op 31 augustus 1988 en van Iraakse nationaliteit; (iii) in Duitsland bekend staat als MOHAMMAD Sahib, geboren op 1 januari 1988 en van Iraakse nationaliteit; (iv) in Griekenland beweerde ABOUSAR Ahmet te heten, te zijn geboren op 1 januari 1988 en staatloos te zijn. Dat verzoeker zich in Europa in het verleden bediende van verscheidene identiteiten doet op ernstige wijze afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt verder ondergraven doordat hij in België aanvankelijk leugenachtige verklaringen aflegde omtrent zijn verblijfplaatsen in Europa voor zijn terugkeer naar Irak in 2008. Uit de verklaringen die hij aflegde in het kader van het terugnameverzoek, blijkt immers dat hij alhier aanvankelijk zijn op het verblijf in Zweden volgende verblijf in Duitsland en de terugzending naar Griekenland vanuit Duitsland verzwegen. Verzoeker beweerde in het kader van het terugnameverzoek

immers dat hij door en vanuit Zweden rechtstreeks naar Griekenland werd gerepatrieerd. Tevens stelde hij dat hij nadien meer dan drie weken in Griekenland verbleef, alsmede dat hij reeds in januari 2008 vanuit Griekenland zou zijn teruggekeerd naar Irak, en dit omdat hij het niet meer uithield in Griekenland wegens de slechte omstandigheden voor vluchtelingen aldaar (administratief dossier, stuk 10, nr.13-15). Uit zowel het document van het Zweedse Migrationsverket van 22 maart 2010 en het document van het Duitse Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 13 april 2010 (administratief dossier, stuk 9) als verzoekers latere verklaringen (administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr.35) blijkt echter dat hij, alvorens hij door Zweden naar Griekenland kon worden gerepatrieerd, vanuit Zweden en via Denemarken naar Duitsland reisde, alsmede dat hij in Duitsland gedurende verscheidene maanden werd opgesloten en vervolgens vanuit Duitsland werd teruggezonden naar Griekenland, alwaar zijn vingerafdrukken slechts werden afgenomen op 10 juni 2008. Vervolgens zou hij Griekenland in de zomer van 2008 na ongeveer een week hebben verlaten in plaats van aldaar een maand te hebben verbleven. Bij het CGVS beweerde verzoeker opnieuw dat hij reeds begin 2008 zou zijn teruggekeerd naar Irak (administratief dossier, stuk 4, p.5).

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af omtrent de datum waarop hij, na te zijn teruggekeerd naar Irak, dit land opnieuw verliet en legde tevens uiterst uiteenlopende verklaringen af aangaande de door hem gevolgde reisweg en het ogenblik waarop hij binnenkwam in België, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid andermaal ondermijnt. In het kader van het terugnameverzoek beweerde verzoeker dat hij Irak op 7 januari 2010 per vrachtwagen verliet, dat hij vervolgens vanuit Turkije en met deze vrachtwagen per schip rechtstreeks naar Frankrijk reisde, dat hij in Frankrijk overstapte in een auto, in deze auto naar België reisde en in België aankwam op 22 februari 2010 (administratief dossier, stuk 10, nr.15). Later beweerde verzoeker echter dat hij Irak reeds op 2 januari 2010 zou hebben verlaten. Tevens stelde hij dat hij Irak zou hebben verlaten per vliegtuig in plaats van per vrachtwagen. Bovendien beweerde hij, daar waar hij eerder aangaf dat hij vanuit Turkije per schip rechtstreeks naar Frankrijk reisde alwaar hij van de vrachtwagen overstapte in een auto om zijn reis naar België verder te zetten, dat hij eerst vanuit Turkije per schip naar Italië reisde, vervolgens vanuit Italië per trein naar Frankrijk reisde en daarna per bus vanuit Frankrijk naar België reisde. Bovendien stelde verzoeker deze maal reeds in België te zijn aangekomen op 19 januari 2010 (administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr.35).

Ondanks dat verzoeker blijkens het voorgaande reeds in België vertoeft sedert 19 januari 2010, dan wel 22 februari 2010, en ondanks dat hij reeds op 15 maart 2010 in aanraking kwam met de politie bij een vreemdelingencontrole, diezelfde dag nog een bevel ontving om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en werd overgebracht naar en opgesloten in het gesloten centrum van Vottem, vroeg hij daarenboven slechts asiel aan op 8 april 2010 (administratief dossier, stukken 9, 11 en 12). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker, die bovendien reeds vroeger kennis maakte met de asielprocedures in Europa, naliet dit te doen ondergraaft dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde vrees voor vervolging. De blote bewering bij het CGVS dat hij wel degelijk reeds eerder asiel zou hebben aangevraagd, en dit wanneer hij reeds begin februari 2010 naar het CGVS zou zijn gegaan, alsmede dat hij aldaar een adres in Antwerpen zou hebben gekregen, kan het voorgaande niet ontkrachten. Verzoeker maakt deze bewering immers op generlei wijze hard. Bovendien vindt deze niet de minste steun in het administratief dossier. Integendeel blijkt hieruit dat verzoeker op 15 maart 2010, wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde werd genomen, in België verbleef zonder gekend adres (administratief dossier, stuk 9).

Verzoeker, wiens problemen te wijten zouden zijn aan het feit dat hij na zijn terugkeer naar Irak in dienst zou zijn getreden van de Haras Watani, brengt geen rechtstreekse bewijzen bij ter ondersteuning van deze voorgehouden beroepsactiviteit, en dit ondanks dat hij verklaarde nog in contact te staan met zijn moeder in Irak (administratief dossier, stuk 4, p.12). Daarenboven legde hij omtrent de datum van zijn indiensttreding en de duur van zijn aangevoerde tewerkstelling voor de Haras Watani manifest tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af. In de vragenlijst stelde hij immers als soldaat werkzaam te zijn geweest bij de Haras Watani "*van begin 2009 tot 09/2009*". Uit zijn verdere verklaringen in de vragenlijst blijkt daarbij duidelijk dat hij ook na de feiten in mei 2009 en nadat hij het ziekenhuis verliet bleef verder werken op de basis in de luchthaven tot aan zijn vertrek uit Irak (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, p.2-3). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat hij

werkte voor de Haras Watani van 2008 tot mei 2009. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen bij de DVZ, ontkende verzoeker deze eerdere verklaringen en volhardde hij dat hij werkte vanaf het midden van 2008 tot mei 2009 (administratief dossier, stuk 4, p.18). Het voorgaande klemte nog des te meer daar verzoeker in de periode waarin hij bij het CGVS beweerde zijn kandidatuur te hebben ingediend en te zijn beginnen werken blijkt het voorgaande nog in Europa vertoefde, daar waar hij tot in juni 2008 in Duitsland verbleef en vanuit dit land werd gerepatriëerd naar Griekenland, alwaar zijn vingerafdrukken werden genomen op 10 juni 2008.

Bovendien zijn verzoekers verklaringen bij het CGVS inzake de chronologie van zijn beweerde tewerkstelling bij de Haras Watani ook onderling incoherent. Hij beweerde bij het CGVS immers dat hij eerst vijf maanden binnen de basis werkte en dat hij vervolgens, vanaf juli 2008, bij een checkpoint werd tewerkgesteld (*ibid.*, p.20), hetgeen niet strookt met zijn eerdere bewering dat hij slechts sedert mei of juni 2008 werd tewerkgesteld bij de Haras Watani.

Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals met recht aangehaald in de bestreden beslissing dat hij onwetend was over de structuur en de graden binnen de Haras Watani en de Amerikaanse militaire afdeling die samen met hem gestationeerd zou zijn geweest op de luchthaven van Adnan Kheirullah. Meer bepaald blijkt hieruit dat hij (i) incoherente verklaringen aflegde omtrent de structuur van de Haras Watani en zijn persoonlijke positie daarbinnen; (ii) niet in staat bleek te antwoorden op de vraag welke Amerikaanse legereenheden gestationeerd waren op de luchthaven waar hij gestationeerd zou zijn geweest; (iii) over de promotie van zijn vader verklaringen aflegde die niet kunnen worden gerijmd met de graden binnen de Haras Watani zoals deze blijken uit de informatie in het dossier.

Dat de voormelde vaststellingen te wijten zouden zijn aan psychologische trauma's of aan het feit dat verzoeker mentaal niet in orde was, kan niet worden aangenomen. Verzoeker legt ter terechtzitting weliswaar een aantal "*medicale attesten*" (rechtsplegingsdossier, stuk 9) neer doch uit deze attesten blijkt slechts dat hij een aantal malen werd opgenomen op spoed. Uit het attest van 28 oktober 2012 blijkt dat verzoeker die dag werd opgenomen op spoed ten gevolge van sinusitis, waarna hij naar huis werd gestuurd en een aantal medicijnen moest nemen. Blijkens het medisch attest van 16 mei 2012 werd verzoeker die dag opgenomen op spoed wegens nervositeit en hysterie. Volgens zijn verklaringen zou hij reeds twee tot drie maanden onderhevig zijn aan stress, hetzij sedert februari of maart 2012. Verzoeker vermag derhalve met dit attest geenszins aan te tonen dat hij ten tijde van het gehoor bij het CGVS, dat plaatsvond in oktober 2011, niet bij machte mocht worden geacht om volwaardige verklaringen af te leggen, te meer daar noch verzoeker, noch de advocaat die hem tijdens dit gehoor bijstond melding maakte van het feit dat verzoeker ingevolge psychologische trauma's niet bij machte was om het gehoor af te leggen en geen van beide bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor. Uit het medisch verslag kan hoe dan ook niet worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk leidt aan psychologisch trauma's, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat deze trauma's van zulke aard zouden zijn dat zij zijn geheugen of verklaringen zouden hebben beïnvloed. Integendeel wordt in dit verslag duidelijk gesteld dat hij geen psychiatrische antecedenten kent en wordt hierin uitdrukkelijk gesteld dat hij goed georiënteerd is in tijd en ruimte en goed meewerkt.

Het tijdsverloop sedert de feiten en de duur van de tewerkstelling kunnen voormelde vaststellingen evenmin verklaren. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar verzoeker enerzijds zelf zijn beweerde tewerkstelling voor de Haras Watani aanhaalt als directe oorzaak voor zijn problemen en als determinerend voor zijn verdere leven, kon anderzijds worden verwacht dat hij bij machte zou zijn hieromtrent coherente en duidelijke verklaringen af te leggen.

Dat verzoeker nerveus was gedurende het gehoor kan de hoger gedane vaststellingen ook niet verklaren. Daar waar aangenomen kan worden dat een gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van nervositeit, staat dit er niet aan in de weg dat van verzoeker, die zijn relaas baseert op zijn voorgehouden tewerkstelling bij de Haras Watani, redelijkerwijze mocht worden verwacht dat deze kon antwoorden op de gestelde eenvoudige en elementaire vragen inzake deze beweerde tewerkstelling. De stress die in zekere mate inherent is aan elk interview bij het CGVS doet immers geen afbreuk aan het gegeven dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een asielzoeker bij machte is om een gedetailleerde en coherente weergave te geven van de feiten die de kern uitmaken van zijn asielrelaas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende tewerkstelling voor de Haras Watani. Gezien hij zelf zijn problemen koppelde aan en baseerde op deze tewerkstelling, kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde asielrelaas.

De neergelegde documenten, zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 13), kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, dewelke door verzoeker niet worden weerlegd, de teloorgelane geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet herstellen.

Waar verzoeker nog verwijst naar het gegeven dat hij littekens vertoont en deze staft aan de hand van medische attesten, dient te worden opgemerkt dat hij, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk maakt dat hij de in deze attesten omschreven medische problemen zou hebben opgelopen in de omstandigheden zoals door hem geschetst. Deze medische attesten zijn immers gebaseerd op verzoekers verklaringen en vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin hij zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdende met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, doch een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden bepalen waarin deze werden opgelopen. Derhalve kan het bijbrengen van medische attesten, zonder dat deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, op zich niet leiden tot de toepassing van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Wat betreft zijn verwijzing in dit kader naar de zaak *R.C. v. Sweden* voor het EHRM, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonde zich in een vergelijkbare situatie te bevinden.

Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het PR CGVS. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Voor zover verzoeker nog verwijst naar het Baath-verleden van zijn vader en zijn moeder, alsmede naar de tewerkstelling van zijn vader voor de Haras Watani in de periode 2006-2007, en beweert dat hij ingevolge hiervan dreigt te zullen worden geïdoleerd, dient te worden opgemerkt dat zijn louter verwijzing naar algemene informatie in dit kader niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te zullen worden geïdoleerd of vervolgd. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat personen die banden vertonen met de voormalige of huidige overheid in Irak een verhoogd risico lopen om te zullen worden geïdoleerd, doch hieruit blijkt geenszins dat familieleden van dergelijke personen louter omwille van deze hoedanigheid onderhevig zijn aan systematische en veralgemeende vervolging of mensenrechtenschendingen (rechtsplegingsdossier, stuk 1). Verzoekers louter hoedanigheid als familielid van zijn ouders volstaat in het licht van deze informatie bijgevolg niet om te besluiten dat hij ingevolge een louter aanwezigheid in zijn regio van herkomst dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd en hij dient deze vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt in dit kader met recht gemotiveerd en verzoeker erkent in onderhavig verzoekschrift dat *in casu* geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat hij ten gevolge van de feiten van 2006 en 2007 op heden enige vrees zou dienen te koesteren bij een terugkeer naar Irak. Verzoeker haalde, benevens zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, geen concrete problemen aan na zijn terugkeer naar Irak en brengt geen objectieve en concrete elementen bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij ingevolge het (voormalige) profiel van zijn vader en moeder op heden dreigt te worden geïdoleerd. In dit kader kan bovendien nog worden opgemerkt dat verzoekers moeder zelf nog steeds in Irak vertoeft en aldaar verblijft met verzoekers broer en twee zussen, dat verzoeker met hen nog in contact staat en dat hij in hun hoofde nergens melding maakte van problemen (administratief dossier, stuk 4, p.12).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas en zijn profiel, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.5. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder geen begin van informatie bij die de bestreden motivering en de in het administratief dossier opgenomen landeninformatie (stuk 14) inzake de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst zou kunnen weerleggen of waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie er beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de voormelde omstandige en gedetailleerde landeninformatie, waarin de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, blijkt dat de situatie aldaar, de diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen, niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voornoemd wetsartikel zodat in hoofde van verzoeker evenmin het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van dit artikel kan worden aangenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS